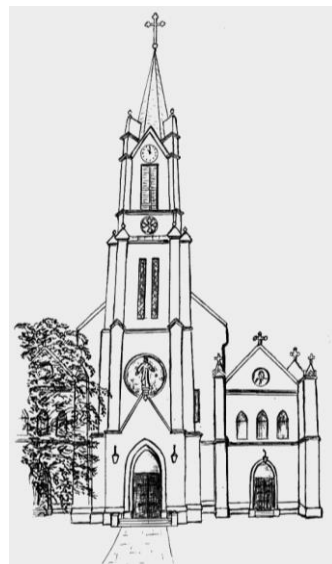

Főplébániai Hírlével

Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia lapja
2012. december 25.

KARÁCSONY - Jézus születése ünnepe

Karácsonyi üzenet

Kedves Testvérek! Jó kétezer évvel ezelőtt Isten különös módon fordult az elesett emberiség felé. Jézus emberi alakjában megtestesült az örök Ige. Jézus, mint közvetítő által megteremtve a lehetőséget, hogy az ember is Isten felé fordulhasson. Jézus mindannyiunkért jött el, ő adta a belépődíjat saját vérével. Ezért Jézus szeretetével kell embertársaink felé fordulnunk, a testvért látni bennük, akik szintén Isten gyermekei.

Az első karácsony az idők teljességében jött el. Ez a kor válságos volt: a Római Birodalom, szinte hasonló a maihoz. A szabad ember nem végzett fizikai munkát, a római állampolgárságából élt, idegen munkával (akkor rabszolgák voltak). Adták-vették a római állampolgárságot. Zsoldosok, idegenlégiósok mentek csak katonának. Nem sokat ért a család, az erkölcs. az emberek kiszolgáltatott helyzetben voltak. Eközben a császár összeírást tartott, hogy hatékonyabbá

tegye az adófizetést birodalmában. A birodalomban nem voltak belső határok..

Isten üzenete karácsonykor Jézus által érthetővé válik, mert az isteni akarta találkozik az emberi igénnyel. Ilyenkor az emberek is egymásra találnak: rég nem látott családtagok, rokonok találkoznak. De ha találkozik az emberi jó szándék az isteni jó akarattal, akkor megszületik a lelkekben az igazi béke. Milyen szép találkozás lenne ez: Isten Jézusban küldött nekünk üzenetet, elhozta a megbékélést.

Jézust várjuk, mégis azt kérem a mostani karácsonykor, Jézus találjon rád, érintsen meg, és hívjon el, ahogy hívta apostolait, tanítványait egykoron. És amikor Jézus megszületett benned, maradjon is nálad egy életre. Hozzon békét, jóakaratot és szeretetet. Nem csak egy ünnepre valót, hanem egy egész életre valót, egész világra valót. Békesség a földön a jóakarátú embereknek! Horváth Zoltán plébános atya

Szent Ágoston: A jászolban fekszik...

A jászolban fekszik,

de a világot tartja fenn;

emlékből táplálkozik,

de az angyalokat táplálja;

pólyába takarják,

de halhatatlansággal

ruház fel bennünket;

tejjel tartják,

de imádás hódol neki;

nem talál helyet a szálláson,

de templomot épít magának

a hívők szívében;

hogy ugyanis erős legyen a gyöngesség,
gyöngye lett az erősség.

A Karácsony csendjére várva

Közeledünk ismét Jézus Krisztus születésének ünnepéhez, már nehezebben ébredünk a rorátéra, de amikor már ott vagyunk, örömmel veszünk részt a szentmisén, kíváncsian várjuk a Szentírás és a prédikáció aktuális üzenetét.

A lelki felkészülést a karácsonyra ma már nem tudom elképzelni a hajnali miséken való részvétel nélkül. A karácsonyi készülődés a keresztény ember számára lelki készülődést jelent, amelynek háttérbe kell szorítania az ünnephez kapcsolt mindennapi világi készülődést, a rohanást, az értelmetlen és felesleges izgalmakat.

Közeledjünk tehát a csend felé. Gondoljunk a Szentírás szavaira: „Nagy csend borult a világra, s mélyen bent járt az idő az éjszakában, amikor égi trónusodról, Urunk, mindenható Igéd leszállt közénk.” Ünnepi csendben és titokban jön el hozzánk az Ég Királya. Az idők teljességekor a hangos Jeruzsálemben, Heródes lármás palotájában, Róma zenés világában semmi sem történt. A Megváltó a távoli ismeretlen város határában, egy elhagyott istállóban, a halk szavú József és a szótlan jegyese környezetét választotta, hogy közénk jöjjön és vándorlásunk társa legyen. Gondoltunk-e már arra, hallgatva az Ószövetségi írásokat a hajnali miséken, hogy a próféták, a puszták vad tájait bejáró előfutárok után Isten miért egy názáreti leánynak a kezébe adta a világ Megváltóját? A válasz talán az lehet, hogy Mária volt az, aki nem kételkedett Isten akaratában: „Legyen nekem a Te Igéd szerint.” Mária, vajon kivel tudta volna elhitetni, hogy ő szűz, és hogy a Messiást szülte? Ám a mindennapi munkája során semmi nem térítette el attól, hogy újra meg újra forgassa szívében az angyali üdvözlést. Nekünk is bízunk kell abban, hogy Isten akaratában nem csalatkozunk, ne kételkedjünk egyetlen pillanatig sem az Ő jóságában. A bűnbánat, a bizalom, az állhatatosság és legfőképpen a szeretet azok az értékek, amelyek alkalmasak arra, hogy előkészüljünk a karácsonyra, és hogy végül a mi múlandó életünk előkészüljön Krisztus második eljövetelére, az Úrral való találkozásra.

Jézus minden nap szállást kér a szívünkben, ezért fontos, hogy mindennapjaink ne Lukács evangéliumának azt a részét teljesítsék be,

amely azt a szomorú megállapítást tette, hogy „...nem kaptak helyet a szálláson.”

Vállaljuk minden nap Mária és József sorsát, akiket a pásztorok megtaláltak a gyermek mellett, és akik az emberi értetlenséggel, közönnyel és elutasítással szemben is teljesítették Isten akaratát a betlehemi éjszakában.

Ma mindazok, akik szeretnék meghallani az Úr szavát, akik találkozni szeretnének vele, ha azt szeretnék, hogy a karácsony ne csak külsőleges ünneplés legyen, hanem a lelkekben évről évre Isten igazi érkezése, akkor kövessük együtt a csendet. „Az én szolgám az Úr, nem kiállt és szava nem hallatszik az utcán.”

Zajongó, fénnel teleszórt életünkben keresni kell az éj Szentjét és az ő magányát, ha nem akarjuk, hogy észrevétlenül kerüljük el Őt, aki egykor a földre szállt, és most közénk akar jönni. Amikor kigyúlnak a karácsony fényei, amikor ünnepi díszbe öltöznek a karácsonyfák, akkor sokan lesznek „igen” keresztények, csak hogy a karácsonyfák elszáradnak, a fények elégnek, kialszanak és ezután már nem lesznek keresztények a ma még buzgón ünneplő emberek.

Urunk Jézus Krisztus kérünk Téged, hogy születésseddel legyen a kereszténységünk örök mécses, a karácsonyfánk, eressen gyökeret, és egész életünk során zengjen örvendező angyali ének, hogy beteljesedjenek szívünkben Szent Ágoston szavai: „Isten az égből a földre szállt, hogy az ember az égbe szállhasson.”

2012. év karácsonyán - dr. Szecskó József az egyházközség világi elnöke

Az új plébánia épület felújított homlokzata

Új plébánia épület?

A mostani lapszámunkban az új plébánia épület látványképei szerepelnek.

A nagyterem belülről

Még nincs feltéve a pont az i-re, de már nincs messze a megállapodás. Úgy néz ki, hogy a Szent István tér 21. szám alatti, a volt zeneiskola épülete lenne felújítva, átalakítva, és egy emeletes nagyterem hozzáépítve az új plébánia céljaira. A régi leromlott állagú plébániaépület és a romos kultúrház telkéért cserébe. A plébánia épület és a kultúrház helyére az önkormányzat építené, a Szent István tér méltóságához illő új épületet. Lenne egy korszerű, minden igényt kielégítő plébániánk, sok közösségi helyiséggel. Úgy néz ki, a sok tárgyalás után, hogy végre elég jó árat sikerült szerezni a régi plébánia és kultúrház épületért, amiből futná az új plébániára...

Így látja az új plébánia épületet a tervező mérnök, Berzsák Zoltán:

Egy közösségi épülettel kapcsolatosan legfontosabbnak a közösségre gyakorolt hatását tartom. Ebbe beletartozik a használhatósága, praktikuma ugyanúgy, mint az, milyen üzenetet közvetít a szűkebb és tágabb környezetének.

A belső udvar látképe

A Főplébánia tervezett épületének egyediségét adottságai, és az eredeti struktúra nyújtotta lehetőségei hordozzák. Az átalakítás során az új épületelemek beillesztésével ehhez hozzáakódik még egy réteg, a korok, korszakok közötti finom kontraszt. Míg a régi épületrészeket igyekszünk az eredeti állapothoz hasonlóan

felújítani, az új épületrészek mai karaktert kapnak. A modern épületelemek kialakításukban többletjelentést hordoznak, egyszerűségükben az elmélyülést segítik, a transzcendens kapcsolat ünnepélyességét hangsúlyozzák. Minden, ami strukturális változást hoz, az új elemként látható is. A korábban nyitott épület fizikálisan zárttá válik, de hatásában mégis nyitott marad. A kertek szerves részeivé válnak a belső tereknek nemcsak látványban, használatban is.

A belső udvar képe

Reményeim szerint a közösség örömeire készül az új plébánia. Szeretettel: Berzsák Zoltán vezető tervező

Egek Királynéja, Szűz Mária Királynő:

Katolikus Egyházunk tanítása alapján, mi katolikusok, a szentháromságos egy Istent imádjuk, de a szenteket nem. Csak tiszteljük! A szentek közül azonban különlegesen tiszteljük és szeretjük, Szűz Máriát, égi Édesanyánkat és Királynőnket. Templomunkban különösen is, mert ő templomunk védőszentje, névadója. Miért tiszteljük őt? Álljanak itt az alábbi logikus érvek:

1. Mert őt maga az Isten tisztelte meg elsőként. Tiszteletben megelőzött minden embert, amikor őt kiválasztotta Szent Fia édesanyjává.
2. Mert egyetlen földi emberben sincs annyi tisztelni való, mint amennyi Máriában van, akit Isten angyala által külön is megszólított.
3. Mert Ő volt a Megváltó édesanyja. Tulajdonképpen ez az első és igazi nagy ok, amiért mi Máriát olyan nagy szeretettel szeretjük és tiszteljük.
4. Nekünk, magyaroknak, 1000 év óta Nagyasszonyunk és Pátrónánk.

Szent Bernát, a híres Mária tisztelő írja: „*Sohasem lehetett hallani, hogy te valakit magára hagytál volna, aki oltalmadat kérte és segítségért hozzád folyamodott!*”

Szűz Mária Egek Királynéja a védőszentünk. Tegyük egy jó elhatározást, hogy tiszteletét soha fel nem adjuk, s azt vallásos életünkkel nap-nap után még jobban elmélyítjük.

Magunkat és családjunkat Fia Szent Szívének gyakran felajánljuk. Szentolvasóját rendszeresen imádkozzuk. Csodálatos erényeit követjük. És szent Fiát, Jézust, mindennél jobban szeretjük.

A legszebb karácsonyom

Nem csak a legszebb, de a legfelejthetetlen is volt az 1982-es karácsonyom. Egy budai kórház belgyógyászatán dolgoztam, mint ápolónő. Mivel kolléganőmmel (Ágival) elvállaltuk a karácsonyi műszakot, így nagy tervekkel készültünk az előttünk levő szentestére.

Elérkezett a nagy nap. Már napokkal előbb lehetett érezni, hogy ez az este más lesz, mint a többi. Bár máskor is volt ünnep (Május 1, November 7, stb.), de ez valahogy más volt. Tele volt mindenki várakozással, tervekkel és valami meghatározhatatlan érzéssel. Azokat a betegeket, akiket haza lehetett engedni haza is engedtünk, alig maradtunk páran. Akik maradtak: vagy nagyon betegek voltak, vagy nem volt hova haza menniük. Estére a betegeket megfürdettük, tiszta pizsamába öltöztettük és egy nagy kórteremben jöttünk össze. Közösen feldíszítettük a karácsonyfát, megterítettük az asztalt. Aki nem tudott felkelni annak az éjjeli szekrényét feldíszítettük. Elénekeltek a Mennyből az angyalt majd nekiláttunk az ünnepi vacsorának kinek-kinek diétája szerint. Utána gyógyszerosztás és esti

injekció következett. Érdekes, hogy Pista bácsi aznap mindenféle tiltakozást félretett és szó nélkül bevette a pirulákat. Marci bácsinak nem fájt az injekció és még János bácsi a „nagy hőmérőtörő” sem ejtette le a lázmérőt.

Ezután kiosztottuk a magunk által készített névre szóló kis csomagokat, melyekbe gyógyszeres dobozt, hőmérőt, szaloncukrot, diétás csokit rejtettünk. Láttuk kis betegeink szemében a csillogást és az örömet. Azt hiszem akkor a szeretet hozott egymáshoz közel.

Beszélgettünk és sokunkat érdekelt, hogy vajon miért született meg a kis Jézus. Az egyik betegnél volt Biblia és válaszolt belőle a kérdésünkre, amit most már pontosan tudok idézni: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16). Ezután elmondtunk egy imát, eloltottuk a gyertyákat és jóéjszakát kívántunk egymásnak.

Lehet, hogy a gyertyafény kialudt, de szívünkben a szeretet, az összetartozás érzése megmaradt. Magyar Jánosné, Irma

Édesanyám karácsonykor

A történet nekem a decemberi Ferenc-nappal kezdődik. Ferencnek hívják édesapámat, sógoromat és engem is. A családot erre a napra mi hívtuk össze, ide Újpestre.

A mamám szól, menjek érte, mert süttött, főzött; buszon, villamoson nem tudja elhozni.

Érte mentem, közben megérkezett a család, megebédeltünk. Megtörténtek a köszöntések és a sütemények – köztük mamám pogácsája – mellett beszélgettünk. Nem vettük észre, hogy a mama egyre rosszabbul érzi magát, de a végén – ott hagyva a vendégeket – kocsival hazavittem szüleimet.

Másnap orvost hívtak, és édesanyám kórházba került. A vizsgálatokkal december második felében végeztek. Áttételes rák. Menthetetlen.

Könnyes szemmel jöttem ki az osztályos orvos szobájából.

- Édesanyám, édesanyám – jön a karácsony és téged nem engednek haza. Most nélküled kell a fa előtt a menyből az angyal énekelni. Most először nem leszel köztünk szenteste – gondoltam elkeseredve, de a mama előtt ezt a témát kerültem.

Ő se hozta szóba, de – így utólag biztos vagyok benne, hogy tudta. Minden valószínűség szerint a nővér csak elmondta neki, hogy bent kell maradnia.

Látogatáskor beszélgettünk, imádkoztunk, de ez a karácsony mikéntje tabu volt.

Aztán 23-án felhív az öcsém, hogy a mama otthon van.

- Otthon van! Hogyan?

- Hazaszökött. A kórházból telefonáltak.

Fogom magam, bemegyek. Az osztályos orvos fogad.

- Hát ilyen nincs. A mellékhelyiségig fél óra alatt tudott kivánszorogni, és az éjszaka megszökött. Önkényesen elhagyta a kórházat. Ilyen körülmények között semmilyen felelősséget nem tudunk érte vállalni.

Felelősséget? Hisz doktor úr ön mondta, hogy menthetetlen – futott át az agyamon, de helyette csak azt kérdeztem:

- Drága doktor úr, mi most a teendők?

- A kórházelhagyásról kiállítok egy papírt. A többi az önök dolga.

A papírral a kezembe hazamentem. A családot telefonon tájékoztattam.

Szenteste mind az 5 fiú (öten vagyunk testvérek), feleségeik és az unokák ott álltunk édesanyánk ágya mellett.

A mama jó kedvű volt. A körülötte állók erőt adtak neki. Nem tudom, de mi mástól lett volna olyan felszabadult..

Nem tudott felkelni, de mosolyogva mesélte a hőstettét:

- Négy óra múlt. Mindenki aludt a kórterembe. A hálóingemre felvettem a téli kabátomat, és úgy mezítlábasan beléptem a papucsba. A cipőt úgy se tudtam volna bekötni. Óvatosan kimentem a folyósóra. Csönd volt. Lementem a földszintre. Nem találkoztam senkivel. A személybejáratnál porta van. Ott biztos visszatessékeltek volna, így a kerítésen belül elmentem a gépkocsi bejáratig. Szerencsém volt, épp egy autó jött be. A sorompónál megállt. Én a másik oldalán kisurrantam. Két sarokra van a buszmegálló. Fél ötör alig volt valaki, aki várta volna. Felszálltam. A Damjanits utcánál lekászálódtam. Itt sokat kellett várni a trolira. Ekkor éreztem, hogy nincs rajtam harisnya. Fázott a lábam. No, jött a troli. Arra még emlékszem, hogy az Izabella utcánál leszálltam, de hogy ki engedett be a kapun, azt nem tudom, meg azt se, hogy miként jöttem fel a másodikra. Valószínű lifttel.

Azt már édesapámtól tudom, hogy negyed hat körül csengőre riadt fel. A mama az ajtóba volt összeroskadva.

- No, szóval drága gyermekeim. – meséli édesanyám. Hazajöttem karácsonyra. Készültem rátok. Mindenkinek ott az ajándéka a széken. Már jó előre megvettem, és a papa most kikészítette.

Nagyon örültünk a mamának, a karácsonynak, és könnyes szemmel fogtuk kezünkbe a becsomagolt édességet, csokit, cukrot. Ezt a mamától kaptuk karácsonyra, utoljára, mert őt már a jóisten várja, csak adott neki egy kis haladékokat, hogy a szentestét még egyszer együtt tölthessük.

Drága mama tizenhét éve minden karácsonykor arra a csokira gondolok, amit akkor tőled kaptam, és biztos vagyok benne, hogy most karácsonykor is „meglátogatsz”, és lélekben együtt leszünk. A szeretet ünnepén együtt lesz a család, úgy, mint akkor, a te hőstettednek köszönhetően. Holcsik Ferenc

Találkozások, avagy egy novellába illő történet

Isten gondviselő szeretetéről

Az alábbi történet minden szava igaz. Időpontja ugyan nem karácsonyra esik, de mi szívünkben úgy éltük meg, mintha akkor és ott valakiben eljött volna Ő.

Barátaimmal rendszeresen járjuk Erdélyországot. Minden év szeptemberében 8-10 napra útra kelünk. Itthon előre kinézzük a célterületet, melyet be akarunk járni, fölkeszülünk az ottani nevezetességekből, hogy minél jobban meg tudjuk tölteni az utat tartalommal. A természeti látnivalók, az építészeti különlegességek, műemlékek mellett az igazi tartalmat azonban az ottani emberekkel való találkozás, ismerkedés adja.

Nem volt ez másként 2009 szeptemberében sem...

Egy derűs reggel elbúcsúztunk székelyudvarhelyi házigazdáinktól, mondván, hogy majd vacsorára készüljenek, mert farkaséhesek leszünk. Tervünk egy „laza” körtúra volt, a Gyimesi-szoroson átkelünk az ezeréves határon és román oldalról az Uz-folyó völgyén jövünk vissza. Az Uz-folyó völgye kelet-nyugati irányban szeli ketté a Keleti-Kárpátok vonulatait a már említett Gyimesi-völgytől délre.

Székelyudvarhelyről a Gyimesi-hágó felé a legrövidebb út Csíksomlyó érintésével vezet. Természetes volt tehát, hogy bementünk Somlyóra. Egyszerűen be kellett mennünk... Valahogy eszünkbe sem jutott, hogy a település mellett elsuhanva majd a kocsiból távolról megbámuljuk a templom tornyait, meg fölötte a Somlyó-hegy nyergét, mely a pünkösdi búcsúkor messziről tarkállik a zarándokok százezreitől. Mikor később összeraktuk a nap történéseit, akkor jöttünk rá, hogy ennek a hívásnak, látogatásnak mekkora jelentősége volt.

Szavakkal nehezen lehet leírni a táj szépségét, ahogy felkaptat az út a Gyimesi-hágóra, majd hosszan ereszkedik alá a Gyimesi völgyben. Már ez a látvány ad a léleknek egy pezsgést. Az egész földutas szakaszt kb. 60-70 km-re becsültük, térerő nulla, 1500 méteres hegyek korlátozták a látóhatárt...

Nagyjából a közepe táján, az ezeréves határ vonalán, a rengeteg kellős közepén van egy Monarchia korabeli laktanya, mellette egy kopjafás temető annak emlékére, hogy a környéken mind az Első, mind a Második Világháborúban elkeseredett harcok voltak. Itt szóba elegyedtünk két favágóval, akik „csak úgy” előbukkantak a semmiből, mikor

autónkat meglátták. Ők jobb híján a közelben tervezték valahol eltölteni az éjszakát, mert az erőgépük elromlott és nem tudtak a rengeteg túlsó oldalán levő állomáshelyükre eljutni. Ők küldönc útján másnapra várták a segítséget.

Kisvártatva továbbindultunk. A földút egyre járhatatlanabb lett, egyre lassabban haladtunk, egyre jobban oda kellett figyelni. Mégis a legnagyobb óvatosság ellenére is egy ártatlannak látszó helyen, egy fűben megbújó kőhöz odakoppant a kocsí alja és kilyukadt az olajteknő. Ilyenkor azonnal le kell állítani a motort, különben az besül, és nem ússzuk meg motorcsere nélkül.

Gyorsan felmértük a helyzetünket! Térerő nulla, visszafelé a legközelebbi román település Comanesti, kb. 20 km, előre felé a legközelebbi magyar település, Csíkszentmárton kb. 40 km, Székelyudvarhelyen várnak vacsorára és nem jeleztük házigazdáinknak, hogy merre csavargunk aznap, tehát keresésünkre sem tudtak volna indulni. Ha meg is másszuk a szemben lévő 1500 méteres hegyet, egyáltalán nem biztos, hogy ott fenn lesz térerő. Ennivalónk, hálósákunk ugyan volt, át tudtuk volna vészelní az éjszakát, de másnapra a helyzetünk nem változott volna.

Éppen hogy sikerült visszavergődni a temetőhöz remélve, hogy még ott találjuk a favágókat. Szerencsére ott voltak, bár néhány barátságos szónál, szavakban kifejezett egyetértésnél többre nemigen számítottunk...

Egyikük, miután megnézte a likat megvakarta a fejét, majd elment a lerobbant erőgépéhez és valamit matatott. Kisvártatva visszajött egy fél tubus tömítőszilikonnal és másfél ásványvizes flakon olajjal!

A legnagyobb nyugalommal a kocsí alá feküdt, bicskájával faragott egy dugót, majd az egészet a szilikonnal jól körülnyomva bedugaszolta az olajteknő. A flakonokban levő olaj pont arra volt elegendő, hogy a teknő alján elterüljön és a műszerfalón elaludjon a lámpa, tehát nem kellett attól tartani, hogy ha beindítjuk a motort, akkor „megfőzzük” azt. Hálátelt szívvel búcsúztunk a favágóktól.

Lépésben tettük meg a hátralévő közel 40 km-t. kifelé a völgyből. Az eső is eleredt, jócskán beesteledett, mire Székely-udvarhelyre értünk. Annyira szépen befoltozta a lyukat az ismeretlen mester, hogy napokig bolyongtunk még utána Erdélyben és gond nélkül haza tudtunk utazni vele Budapestre.

Biztosan jártak már úgy, hogy utólag összerakva bizonyos történeteket, rájöttek, hogy mennyire következik egyik a másikból, mennyire meg kellett történnie az egyiknek, hogy azt követhesse a másik. Ilyenkor általában az ember szíve eltelik végtelen hálával és teljes szívből tud köszönetet mondani Istennek, mert felfedezi a láncolatban az Ő keze munkáját.

Nos, mi akkor az Uz-völgyében ott helyben éreztük, hogy ez nem lehet más, mint Isten keze munkája. Az még hagyján, hogy a magunk hibájából lerobbantunk. De minimum 20 km-re, minden emberlakta településtől, a havasok kellős közepén, lerobbant autóval, működésre képes mobiltelefon nélkül, véletlenül jár arra két favágó, akiknek ha nem robban le a gépük, akkor nem találkozunk velük, véletlenül van ragasztójuk, véletlenül van épp annyi motorolajuk... Túl sok volt a véletlen!

Némán ültünk az autóban. Egyrészt drukkoltunk, hogy kijussunk a völgyből, másrészt valamennyien ugyanarra tudtunk csak gondolni. Szinte fizikailag éreztük a Segítő Kezet. Társunk utólag elmondta, hogy a hátsó ülésen végig egy Csíksomlyóról reggel hozott szentképen levő imát mormolt. Döbbenetes élmény volt! És még be sem mutatkoztunk jótevőinknek, nevüket sem tudjuk...

Az Uz-völgye számunkra egy szakrális hely lett és megfogadtuk, hogy ide egyszer visszajövünk és gyalog megteesszük ugyanezt az utat mintegy zárandoklatként.

Ez tavaly szeptemberben sikerült! A történet folytatódik...

Most alaposan felkészültünk. Túrácipő, sátor, hálózásák, ennivaló, minden ami ilyenkor kell. Háromnaposra terveztük a gyaloglást. Szurkoltunk, hogy szép idő legyen, hogy a két

évvel azelőtt sötétben és szemerkélő esőben megtett szakaszt is alaposan szemügyre tudjuk venni.

Második nap megpihentünk az út mentén egy farakáson. Jólesett! Kisvártatva fölöttünk a hegyoldalban felzúgott egy erőgép és a recsegésből ítélve jókora rönköket vonszolt le a hegyről egyenesen felénk. No, gondoltuk, ideje indulni, mert mindjárt belep minket a por és valószínűleg útban is leszünk. Egyikünk sem tudja megmondani azóta sem, hogy miért maradtunk ott.

A gép megérkezett, és ahogy számítottuk éktelen port kavart körülöttünk. A jókora rönkökkel gyarapodott a pihenőhelyünként szolgáló farakás. Egészen beszorultunk az erdőszéli fák alá.

A gépkezelő egyszer csak megállította a masináját és mosolyogva kiszállt... Az a favágó volt, aki két évvel ezelőtt olyan ügyesen bedugaszolta az olajteknőt. Megismert minket és emlékezett a történetekre is. Azt is elmondta, hogy már három hete másik körzetben kellene munkálkodnia pár hegygel odébb, de valamiért még ide vezényelték. Döbbenet egymásra néztünk... Már megint mi ez...?

Bemutatkozni újfent elfelejtettünk. Azt hiszem ezek után már kissé banális is lett volna. Ő is emlékezett ránk, mi pedig már régen a szívünkbe zártuk...

Lehet, hogy ezek után az sem véletlen, hogy a legnagyobb, legszebb rönk egy 33 (!! méteres csodaszép fenyő volt...

Azóta száműztem a szótáramból azt a szót, hogy szerencse, vagy mázli. Ilyen nincs! Isten gondoskodó szeretete. Ilyen van. Ez van! - Tudom! És ezt nagyon jó tudni...

Áldott Karácsonyt!

Bleicher Imre

Emlékezés Dunai Andorné Icára:

Minden ez évben elhunyt plébánia hívőnket a jó Isten kegyelmébe ajánljuk. Azonban egy haláleset különösen is fájdalommal érintett meg mindannyiunkat. Icát ez évben november 15-én gyilkolták meg, nagy kegyetlenséggel a lakásában. A 3 támadót hamar elfogták: egyikük közeli ismerőse volt a házban lakó fiatal lány. Nehéz felfogni ilyen kegyetlenséget Ica azóta is hiányzik templomunkból. Igaz, a reggeli szentmisékre nem járt, szeretett korán kelni, de a 11-es és esti misék rendszeres felolvasója, perselyezője volt. Ez a kép idén tavasszal készült róla templomi kiránduláson. Mivel a családja sajnos nem kért egyházi temetést, ezúton is elköszönünk tőle.

Szentmisét már mutattunk be érte.

Adj Uram örök nyugalmat neki! És az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében!

Pillanatképek a Szentlélek Szemináriumról

Október novemberben hétfőn esténként tele volt a templomunk, több mint 100 lelkes emberrel, akik még lelkesebbek lettek. Íme a vallomásaik:

Este van, késő este, talán hideg is, talán a szél is fúj. Az Egek Királynéja plébániatemplom felé mégis emberek igyekeznek, fiatalok, öregek és egyre többen. Belülről gitárhang hallatszik, előbb halk, majd egyre hangosabb énekekkel, akik ismerik, már hangosabban is mernek énekelni. Szinte megtelik a templom. Mi történik itt?

Az oltárnál szeretet sugárzó atya beszélni kezd. Miről? A Szentlélekről? Hiszen már olyan sokat hallottunk Róla, mindennap imádkozzuk: Atya, Fiú, Szentlélek. Ezután kiscsoportok alakulnak, 8-10 testvérral. Testvéreink hívjuk egymást, hiszen a beszélgetések során közelebb kerülünk egymáshoz. Először mintha a hátunkon egy nagy hátizsák lenne, görnyedten ülünk. Halljuk az atya hangját: A benned lakó Lélek képessé tesz arra,

hogy életed megváltozzon, átalakuljon. Igen, tudjuk, De hogyan? Nyolc héten át mindig újabb ismeret. A küldetési misén csodák történnek. A kiscsoportomban levő egyik testvér, aki eleinte nagyon szomorú volt, nehéz az élete, a kézfogásnál hátrafordul, és most látom csak milyen szép az arca, miért, mert mosolyog, békét, és szeretet sugároz. Ezt kapta a Szentlélektől. A szentmise végén feladatot kaptunk: „Indulj és menj, hirdesd szavam. Népemhez küldelek Én. Küldelek Én, megáldlak Én, csak menj és hirdesd szavam.” Mi történt itt?

„tenni az Isten felé pár lépést
átlépni közben árkot, göröngyöt
és az Embernek szórni a gyöngyöt.

Sztankovics Gyuláné

AJÁNDÉKCSOMAG A SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUMRÓL

A hitetlenek nagy kísértése a hit, a hívőké a hitetlenség. Kétségeimre, kérdéseimre hiteles válaszokat kaptam, s azt a bizonyosságot, megerősítést, hogy mindennel együtt, mindenek ellenére SZERET AZ ISTEN. És nem csak engem, hanem őt is, a másik embert is, mindannyiunkat. Nekem se lenne más dolgom ezen a világon! -**T.T.**

Azt nem szoktam elhatározni – talán más se, hogy szerelmes legyek.

Úgy érzem, nincs bajom Istennel, bár kevés direkt kapcsolatom van Vele. Szeretem és tudom, hogy Ő is. Most, a hetek alatt sűrűsödött bennem az érzés, hogy Ő szerelmes belém! A szeminárium alatt az a vágy érlelődött bennem, hogy szerelmesnek kellene, hogy legyek, az Istenbe! Hétről hétre azt olvastam feladatnak, hogy add oda magad, terád várok, legyünk együtt!

Csalódás volt, hogy ez egy hét alatt nem sikerült! A többi alatt se, de nem adtam fel, ez nem egy rövid-pálya. Egyelőre ott tartok, hogy több időt szentelek Neki - hétköznapi is elmegyek misére, s kérem, segítsen elérni vágyamat. Örömet okozott a kiscsoport, hogy törekvéseinkről, nehézségeinkről és a kapott örömeinkről tudtunk beszélgetni, tapasztalatainkat megosztani. **G.T.**

A lelkigyakorlatnak köszönhetem, hogy új testvéreket ismerhettem meg. A tanításnak, köszönhetem, hogy nyolc héten keresztül azzal kezdtem a napjaimat, hogy vettem a napi elmélkedést, vagy a Szentírást. Megújult a kapcsolatom az Úrral. Külsőleg talán semmi sem

változott, de hiszem és érzem, amit Jézus főpapi imájában imádkozott: "Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem, hogy óvd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazságban. A te igéd igazság. Ahogy engem a világba küldtél, úgy küldtem őket én is a világba. Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban." (Jn 17) - **T. I.**

Hálátelt szívvel mondok köszönetet az Úrnak, hogy elvezetett engem erre a 8 hetes lelkigyakorlatra, sőt az utolsó pillanatban a kiscsoportvezetői szolgálattal is megbízott.

A Szentlélek Szeminárium ideje alatt megtapasztalhattam többek között például azt, hogy Isten mindig aktuális dolgokkal szeretne tanítani. Kemenes Gábor atya minden heti beszédében szerepelt egy-egy olyan történet, ami az előző héten, vagy közvetlenül hétvégén történt vele (hétfői napokon találkoztunk), s teljes mértékben elmondható volt, mint az aznapi, egyébként előre megírt, egységes anyag példázata. Aztán megtapasztalhattam azt is, milyen az elméletet azonnal gyakorlatba - az életbe - átültetni, a kiscsoport segítségével. Hihetetlen és döbbenetes volt hallgatni a megosztásokat a csoportban: ki hogyan élte meg előző héten az Igét, amit mindannyian megkaptunk és napi imáinkban átgondoltunk. Mindannyian másként, ugyanazt. A sok színt, amit ezek által a megosztások által kaptunk, tovább színesítette az a

nagy jókedv, ami az egész kiscsoportunkat jellemezte: a legkomolyabb, legmélyebb témák megbeszélésekor is képesek voltunk harsányan nevetni, úgy, hogy ez nemhogy elvett volna a dolog komolyságából, hanem paradox módon még adott is hozzá. Többeknek az életgyónásig való küzdelmes eljutás, másoknak a Szentlelket hívó közbenjáró imádság, megint másoknak a záró küldetési mise volt a csúcspont. Személyes élményként én azt mondhatom el, hogy a Szeminárium végeztével kaptam olyan kézzel fogható, életemet megváltoztató ajándékot, mellyel a Szentlélek váratlan és átható erővel örvendeztetett meg.

Ezen kívül hatalmas dolognak tartom, hogy a kiscsoportunk teljes egészében megmarad, mint januártól rendszeresen találkozó ifjúsági kisközösség, aminek középpontjában Jézus áll, az Oltáriszentség jelenlétében. A kiscsoportunkból többen említették az "utótalálkozókon", hogy amióta véget ért a szeminárium, "szó szerint dalol a lelkük". Ketten röviden írtak is élményeikről, íme:

"Amikor látok egy boldog embert, akinek Isten megváltoztatta az életét, mert ő hagyta Neki, először nehéz elképzelni, hogy történhetett ez, és hogy kapcsolódik ebbe az egészbe a Szentlélek. Nekem akkor változtatta meg az életem, amikor beléptem oda és láttam, hogy az emberek várják Öt."

"Fantasztikus élmény azt tudni, érezni, tapasztalni hogy az emberek egy közösségben szeretik és tisztelik egymást... S hogy teljesen elfogadják egymást, úgy ahogy vannak!!! Ez a legnagyobb felismerés amivel találkoztam ebben a közösségben... Látni ahogy a Szentlélek átváltoztat kis süniből (tüskés, bűnös, gondokkal teli) szívárványt sugalló emberré... Köszönöm a lehetőséget, azt hogy éppen itt és most ezen a plébánián mindez megvalósulhatott!" **K-M. Orsi**

Amikor meghallottam az egyik mise után hirdetni, hogy lesz Szentlélek szeminárium, úgy éreztem, el kell jönnöm. Már hallottam róla egy kolléganőmtől, de akkor még nem jöttem lázba. Azt viszont tudtam, hogy nekem nagyon nagy szükségem van a lelki megújulásra, és ehhez segítségre van szükségem. Nagy volt hát a várakozás bennem. Vegyes érzelmekkel kezdtem el, hisz a késő esti időpont egy keményen végigdolgozott nap után nem épp a legkedvezőbb, de már a kezdet kezdetén elmúlt ez az érzés. Valami nagyon felemelő történt. Először is az, hogy nagyon sokan voltunk, kb.100-an, és több régi ismerőssel is találkoztam. Aztán az, hogy sok fiatal, és megdöbbenően sok férfi vett részt ezen a

kurzuson! Megerősítette bennem azt az érzést és tudatot, hogy a lelkigyakorlatok és egyéb lelki programok nem a korosodó hölgyek privilégiuma. S bár jómagam is elmúltam már 50, lélekben megfiatalodtam. Gábor atya személyében egy nagyon hiteles vezetőt ismertem meg -, már többször, hisz őt régebből ismerem, noha ő engem nem. Minden, amit mondott, tett illetve közvetített, annyira találó volt, hogy - úgy láttam, másnál is - el-el törött a mécses. Nagyon megérintette a lelkemet!

Mi, hétköznapi - vagy inkább vasárnapi? - keresztények, elfelejtjük, hogy a Szentháromság tényleg 3 személyből áll, és szinte sosem veszünk tudomást a 3. Személyről, a Szentlélekről. Pedig nélküle nem is tudunk rendesen élni. Külön kegyelem volt nekem az a „kötelesség”, amit a szeminárium résztvevőitől „elvárt” az atya, hogy minden nap legalább 10-15 percet foglalkozzam a témával. Vagy inkább a Téma-val. Azaz a kezünkbe adott szentírási részek, elmélkedések és szempontok alapján némi útmutatót kaptunk, hogy miként tudunk jobbítani életünkön, amennyiben komolyan vesszük, amit olvastunk, hallottunk. Rászoktatott ez az időszak arra, hogy ismét kezembe vegyem a Szentírást, olvassam, ne csak az Újszövetséget, és próbáljak meg gondolkodni üzenetén. Ehhez persze át kellett programoznom az agyam eleve arra, hogy reggel annyival korábban kell kelnem, mert semmi nem maradhat el az eddig megszokott életritmusomból, és a napi elmélkedésnek is bele kell férnie, bele kell épülnie. De nem csak a napi rutinba kell beépülnie, hanem az egész életembe. Tényleg hagynom kell, hogy a Szentlélek irányítson és alakítson, és szabadnak kell lennem minden konvenciótól, elvárástól, megkötöttségtől, szokástól. Nem könnyű lemondani rossz szokásainkról, hibás rutinról és egyéb számunkra fontosnak vélt köteléktől, de megtapasztaltam, hogy ha kiengedem ezt a göresöt magamból, akkor sikerülni fog. Ebben nagyon nagy segítségemre volt, hogy volt bátorságom (lelkierőm) elmenni hosszú idő után gyónni. Annyira felszabadultam ettől, hogy a lelki nehézségeket könnyebben viselem, mert tudom, érzem, velem a Lélek. Dolgoznom kell azon, hogy életem új ritmust, lendületet kapjon, és ebben igen nagy segítség a rendszeres ima, Szentírás olvasása, a Szentségimádás és a Szentmise. Örülök, hogy hagytam magam elcsábítani a lélek által erre a lélekemelő találkozásra. Boldog vagyok, hogy sok lelkes emberrel találkozhattam ismét és újonnan. Hogy mit vár el tőlem konkrétan a Szentlélek? Nem tudom, de időben meg fogom tudni, érezni.

De az is lehet, hogy nem tudatosul bennem, csak egyszerűen megteszem, amit kér, mert Ő indít rá. Csak nyitottnak kell lennem a jóra – ez nem is olyan könnyű. Ez egy mindennapos lelkigyakorlat! „Nem ti választottatok engem, hanem én titeket...” (Jn 15, 16). **Ági**

Már az első alkalommal a nagy tömeg láttán megfogalmazódott bennem, hogy ezt a lelkigyakorlatot nem mi emberek szerveztük, hanem az Úr hívott minket össze. S ez a gondolat

lett egyre erősebb bennem a 8 hét alatt, ahogy mélyült a kapcsolatunk Istennel és egymással. S a záró szentmisén látni a résztvevők megrendültségét, örömét, fürdőzni az Isten szeretetében különösen nagy ajándék volt a számomra. Cantalamessa atya szavai jutnak eszembe: "Ne féljetek a Szentlélektől", s ha lesz még Szentlélek szeminárium a jövőben plébániánkon, gyertek, akik most kimaradtatok. **GG**

Plébániánk idei éve számokban

Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia 2012-es éve röviden, számokban elbeszélve.

Hála a jó Istennek, a 2000-es évekre jellemző csökkenés megállt, sőt a temetések kivételével minden adatban egy kis növekedés tapasztalható plébániánkon.

Keresztelések száma: 2012-ben: 98 (ebből felnőtt 8); tíz éve 56; 15 éve 70, húsz éve a rendszerváltáskor még 207!

Házasságkötések száma: idén 31 + 3 görög katolikus esküvő; tavaly 28; 10 éve 10, 15 éve 16, húsz éve még 41!

Temetések száma: idén 89, tavaly 83, 10 éve 141, 15 éve 189, húsz éve: 361!

Hozzá kell tenni, a temetés nem pap függő. A temetés a lakhely szerint történik. Azonban napjainkban a halottak nagy részénél nem kérnek egyházi temetést, és nagyon sok halottat nem temetnek el semmilyen szertartás szerint. Ez Budapesten kb. 20 %, akit vagy hazavisznek, vagy titokban elhelyezik az urnát egy meglevő sírba....

A mondatott szentmisék száma:

Szentmisét minden jó szándékra be lehet mutatni. aki nem késik el a mise elejéről, az hallhatja a pap felhívását: az adott misén milyen szándékra imádkozunk együtt. És szándék legtöbbször még előfordul vagy a könyörgésekben, vagy az eukarisztikus imába beleszöve. A szentmise végtelen kegyelmi értékű, és mily nagy dolog, ha tudom, nem csak egyedül imádkozom, hanem katolikus testvéreim is imádkoznak velem együtt az adott szándékra. Néhány évvel ezelőtt már januárban betelt szinte az egész évre előre kért szentmisék íratása. Ebben az esztendőben a templomunkban bemutatott 540 szentmiséből 55 alkalommal imádkozott a plébános atya a hívő népért, vagy a főpásztor szándékára, és 224 volt a kért orgonás szentmise. Ebből következik, hogy a többi szentmisének nem volt szándéka.... Pedig szentmisét lehetne kérni nem csak az elhunytért (pl. a halál évfordulójára), hanem élőkért is: névnap, születésnap, egészség, műtét sikere, valaki

megtérése, vizsga eredményessége, évfordulók: pl. házassági évforduló, stb. A szentmise kérése jelképes összeg: továbbra is mindössze 2700 Ft. Elő lehet jegyezni nem csak az irodában, de hétvégeken a sekrestyében is.

Egyházi hozzájárulás, egyházi adó:

Plébániánk költségvetésének több alapja van: az egyházi adó (egyházi hozzájárulás), adományok az egyházi adón felül. A perselypénz vasárnaponként és a nagy ünnepeken, és a szentmisék, temetések, esküvők után fizetett díj. Templomunkba a vasárnapi (és a szombat esti előesti) szentmisékre járók száma nyáron kb. 450 főig lecsökken augusztusban, és felmegy 750-780 főig adventben, karácsony ünnepén még több. A templomi újságból nyáron 450 db. szokott elfogyni, karácsonykor, húsvétkor 500 példány készül belőle, és nem marad. Ehhez képest az egyházi adót fizetők száma csekély. Nem tudjuk pontosan, hány főt takar, mert a banki átutalásokon nem szerepel általában, hogy hány fő, ki után fizeti valaki egyházi adóját. Mindenestre ebben az évben eddig, a lapzártáig csak 235-en fizettek egyházi adót, mintegy 1.3 millió forint összegben. Nagyon kevés öntudatos tagja van plébániánknak. (Persze mi nem fogjuk zaklatni, erőszakkal fizettetni az egyházi adót, mint protestáns testvéreink általában teszik.) A megajánlás csakis önkéntes. Aki ide jár rendszeresen templomba, talán egyszer meggondolja magát, és elkezdi fizetni évi egyházi adóját, egy, vagy több részletben... A heti perselypénz összege a válság hatására csökkent: nyáron csak heti 100.000 Ft, és ilyenkor télen is kb. 140-150 ezer forint körül ingadozik. Amiből élünk: van néhány jótétevője plébániánknak, aki rendszeresen utal át, vagy fizet be nagyobb összeget. A jó Isten fizesse meg százszorosán a legkisebb jó szívű adományt is.

HÍREK hírek hírek hírek hírek hírek hírek:

Ünnepi miserend:

December 25, kedd: 9, 11, és este 6 óra.

December 26, szerda. Karácsony második napja.

- Egy ünnepi szentmise lesz, délelőtt 9 órakor. A szentmisében kereszteljük meg kántorunk most született kisfiát, Tarcsi Veres Mártont.

December 29, szombat este 18.00 óra püspöki szentmise: Székely János püspök atya.

December 30, vasárnap: Szent Család vasárnapja: 9; 11; és este 6 óra

December 31, az év utolsó napja: este 18.00 órakor év végi hálaadó szentmise Te Deummal.

Január 1, kedd: Újév, Szűz Mária Istenanya ünnepe. Kötelező misehallgatású főünnep. 9; 11, és este 6 órakor lesz szentmise.

Január 6, vasárnap: Urunk megjelenése, Vízkereszt ünnepe. Minden szentmisén lesz vízszentelés. Aki szeretne hazavinni a szenteltvízből, hozzon magával egy kis tiszta üveget!

Lakásszentelés, házszentelés:

Vízkereszt ünnepéhez kötődik a lakásszentelés szertartása. Aki szeretné, hogy megáldjuk otthonát, kérjük jelezze a sekrestyében, vagy a plébánián, a plébános atyánál.

Ökumenikus imahét:

Ebben az évben január 2027 között lesz az ökumenikus imahét, a keresztény egység hete. Ezen a héten a különböző keresztény egyházak együtt imádkozunk, egymás templomaiban Újpesten hétfőtől péntekig, este 6 órakor. Hétfőn az evangélikusoknál, kedden a baptistáknál, szerdán a káposztásmegyeri reformátusoknál, csütörtökön nálunk, pénteken a káposztásmegyeri katolikus közösségnél lesz imatálalkozó. Plébánosunk, Zoltán atya január 22-én, kedden a baptista imaházban prédikál, 24-én csütörtökön nálunk Neuwirth Tibor református lelkész hirdet igét.

Az ökumenikus imahéten, hétfőn, kedden, szerdán az esti szentmisék egy órával korábban délután 5 órakor kezdődnek templomunkban.

Hit éve: A hit kapuján keresztül lépünk át a jövő év kapuján! Plébániai lelki nap a „Hit évében” Székely János püspök atyával

Zsid 10,24: Figyeljünk egymásra, hogy szeretetre és jótettekre buzduljunk, és ne hagyjuk el összefüggéseinket!”

Plébániai lelki nap lesz a Hit évében december 29, szombaton, 14-19 óráig az Újpesti Főplébánia cursillósainak szervezésben, az Újpesti Katolikus Kultúrházban (1042 Budapest, Szent István tér 14.)

Vezeti Dr. Székely János püspök atya. „Mi és a világ a hit évében...” címmel.

Két püspöki elmélkedés, tanúságtételek, kiscsoportos megbeszélés, szép imák, énekek, kis agapé. 18 órakor püspöki mise a harmadik beszéddel a nagytemplomban.

Minden hívőt várunk! Több, mint előszilveszter.... lelki feltöltekezés. Gyere el!

KÉRÉSEINK kéréseink kéréseink kéréseink kéréseink kéréseink:

A pénzek befizetések jó módjai az adók miatt:

A jövő évben, aki teheti, ne sárga csekken fizessen egyházi adót, vagy adományt. Ugyanis ennek a legnagyobb a költsége. Befizetésenként 176 Ft. a postai költség, + a banki költség, ami minimum 60 Ft. Az átutalásnál csak a banki költség van, ha pedig valaki az irodában, vagy a plébánián fizeti készpénzben, ilyen költség sem merül fel, csak a nyugta néhány forintos költsége.

Farsangi multság szervezők kerestetnek!

Jövőre szeretnénk farsangi bulit tartani a Katolikus Kultúrházban. Ifjúságnak, és felnőtteknek. Mégpedig február 9-én, szombaton este. Nem akadt szervező, szervezők, akik vállalnák a

lebonyolítást: Programok szervezése, terem feldíszítése, kaja, ital szervezés, belépődíj stb. Sőt kellene műsorvezető, és valami műsor, zene szervezése. (Bárki résztvevő is előadhatna valamit!) Nem kis munka, da ha akadna néhány ügyes szervező, biztosan lenne mellé néhány önkéntes segítő. Gyermekfarsangot is szeretnénk, február 2, szombatra. Ennek már meg van a fő szervezője. Pozsgay György.

Takarítása, kertrendezés:

Most még van nagy plébánia épületünk, és plébánia kertünk, kultúrház udvarunk. Vállalna valaki rendszeresen önkéntes munkát, szolgálatot benne?

A templomunk orgonájának felújítása

Az esküvői szezonra újra szólni fog!

Meglepő látvány lehet az Egek Királynéja templomba betérőnek a „kibelezett” orgona.

Nincs ez másképp az Egek Királynéja Nagytemplom esetében sem, így került szétszedett állapotba a régi szép orgona..

A nagytemplom orgonáját Újpest elszánt katolikus hívei 1911-ben építették a rákospalotai székhelyű „Ország Sándor és Fia” orgonaépítő vállalattal. Ország 9600 koronáért egy romantikus hangzású, de liturgikus célokat szolgáló orgonát épített, melyet 1963-ban a plébánia vezetése kibővített. Ez az orgona szólt egészen 2012. szeptember 27-ig. Ezen a napon ugyanis megkezdődött a 101 éves orgona generál felújítása. Több orgonafelújító vállalattal tárgyalva, végül a Svájcban hazatelepedett Lukács Tamás orgonaépítő restaurátor mester végzi a munkát. Az 1963-ban beszerelt közel 50 éves alkatrészek mára már elhasználódtak. Az orgonamotor is túlteljesítette

magát, hiszen 1928 óta táplálta a hangszert levegővel. Muzeális darab, de mára már zajos, elfáradt, megérett a cserére.

A nagyorgona felújítása több lépcsős felújítási szakaszon megy át.

Áprilisig az önkormányzat jóvoltából elkészülhet a teljes sípkészlet – pontosan 2330 darab síp – restaurálása, a szelládák, a levegőjáratok, a pneumatika rendszer felújítása, korszerűsítése, és az új fújtató orgonamotor beszerelése, áprilisig.

Az orgona, az első felújítási szakasz teljesítésével még nem fog jobban szólni, mert további felújítások, - új elektronikus szelepvezérlés, új három manuális játszóasztal is nélkülözhetetlenek, és mind egymásra épülnek, az orgona együtt alkot egy hangszert. Bízunk a jó Istenben és a híres újpesti összefogásban, hogy jövőre megvalósulhat az egyházközség nagy álma, a teljesen felújított orgona, és újabb 50 éven át hibátlanul és magasztosan szolgálhatja a plébánia liturgikus cselekményeit, és Újpest város kulturális eseményeit. Aki tud segíteni, várunk felajánlásokat az Újpesti Főplébánia 11704007-20024523 számú számlaszámára, nagy köszönettel. Még 10,5 millió Ft kellene....

Az esküvői szezonra újból fog szólni az orgona, addig is egy szintetizátor orgonahangja, a templomi erősítőre kötve imitálja az orgonát. És utána szeretnénk folytatni, befejezni a teljes felújítást.

Tarcsi Veres Attila kántor

Főplébánia Hírlevél. Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia időszakai újságja. Szerkesztette Horváth Zoltán plébános. Megjelent 500 példányban.

Irodai szolgálat a plébánián: hétfő, szerda, péntek 15-17.30-ig Tel-fax: 06-1-369-2895

Honlapunk: www.egekkiralyneja.hu. – Hetente frissül, és minden fontos információt tartalmaz.

email: iroda@egekkiralyneja.hu.

Minden kedves hívőnknek áldott, karácsonyt, és békességes új évet kívánunk!